

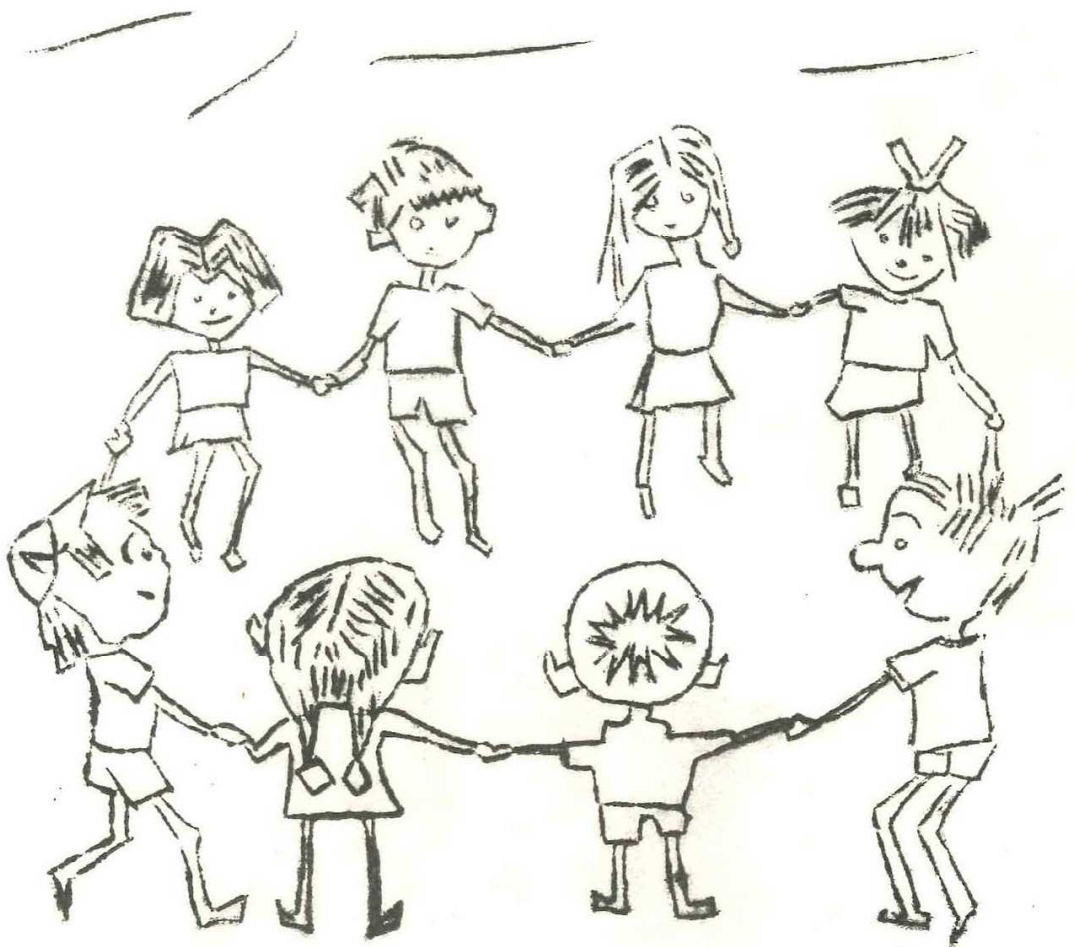
LA FEMOSA

BUTLETI DE L'AGRUPACIO CULTURAL "LA FEMOSA"
ARTESA DE LLEIDA

AGOST- SETEMBRE-OCTOBRE DE 1.969

LA SARDANA

¿ QUINA MÀ VENJATIVA I SEVERA
BUIDAVA LA NINA D'AQUEST ULL GEGANT ?

MERKE

AGRAÏMENT

El passat mes d'agost la "CAIXA D'ESTALVI DE LA DIPUTACIO DE BARCELONA" , responent a la nostra petició , va tenir a bé concedir a l'Agrupació Cultural "LA FEMOSA" la quantitat de 5.000 pessetes .

La mateixa "caixa" , per a la Festa Major , va lliurar també 5.000 pessetes pel II Concurs Sardanista , i a més a més va patrocinar el I er. Concurs Artesenc de Fotografia .

Per a tot això , volem fer constar aquí , i en nom de tots els socis , el nostre agraiment a la "CAIXA D'ESTALVIS DE LA DIPUTACIO DE BARCELONA" i al seu representant ací a Artesa que tan bé ens ha atés sempre .

PRIMER CONCURS ARTESANO DE FOTOGRAFIA

PATROCINAT PER LA "CAIXA D'ESTALVIS DE LA DIPUTACIO DE BARCELONA"

Aquest concurs constava de tres primers premis de 1000 pessetes cada un i de tres segons premis de 500 pessetes.

FOTOGRAFIES PRESENTADES I CONCURSANTS

"/

PREMI A LA MILLOR FOTOGRAFIA

FOTOGRAFIA	PSEUDÒNIM DE L'AUTOR	AUTOR
"PART DE MUNTANYA"		PERE HUMIT
"ESGLÉSIA"	" "	" "
"BRAÇOS OBERTS"	" "	JOSEP JORDI
"ARBRE QUE TAPA EL BOSC"	" "	" "
"MIRANT AL CEL "	" "	SISTACS
"PRENENT EL SOL"	" "	" "
"POSTA DE SOL VORA LA MAR"	" "	" "
"EMMIRALLAN-SE"	" "	" "

PREMI AL MILLOR CONJUNT

FOTOGRAFIA	PSEUDÒNIM DE L'AUTOR	AUTOR
"VILETA"	" "	LLUIS
"UN TEMPS UNA FRUITA"	" "	" "
"VIA LLIURE"	" "	" "
"EL PAS DEL TEMPS"	" "	" "
"MARRACO"	" "	" "
"RETIR"	" "	" "
"QUIETUT"	" "	" "

PREMI AL MILLOR TEMA

TEMES

TEMA	PSEUDÒNIM DE L'AUTOR	AUTOR
"L'AIGUA, D'ON VE I ON VA"	" "	EN" GITANET
"ROQUES DEL SECA"	" "	EN JAN
"PEDRA FETA ART"	" "	LLUIS
"L'ESGLÉSIA D'ARTESA; DETALLS"	" "	SISTACS

ELS PREMIS E ELS SEUS GUANYADORS

"""" """" """" """" """" """" """" """"

PREMI A LA MILLOR FOTOGRAFIA

PRIMER PREMI A	"BRAÇOS OBERTS"	DE CASIMIR GALLART
SEGON PREMI A	"MIRANT AL CEL" I "EMMIRALLANT-SE DE F. DOMENC	

PREMI AL MILLOR CONJUNT

PRIMER PREMI	es considerà que quedí desert	
SEGON PREMI	A l'únic conjunt de 7 fotografies	ABEL PRADES

PREMI AL MILLOR TEMA

PRIMER PREMI	al tema	"L'AIGUA: D'ON VE I ON VA"	DE J. GALLART
SEGON PREMI	al tema	"PEDRA FETA ART"	DE ABEL PRADES

NOSALTRES LES NOIES...

UN TEMA NOSTRE

Està molt bé , és interessant i molt instructiu tot el que posem al Butlletí de cada mes , però i nosaltres les noies ? i els nostres temes femenins que ens agrada tant de llegir ? . Se'ns havia ablidat . Doncs d'ara en endavant , dels fulls del Butlletí , hem de tenir-ne "un per les noies" . Ho que us sembla bé , amigues ? . Només demanem una pàgina que , per no sortir de l'instructiu , podrem tractar en aquestes ratilles d'un art molt interessant com és el de la cuina , manera de par-taula , receptes etc .

Ara podrem recordar la manera de parar una taula . Totes sabeu que els coberts es reparteixen de la manera següent : Els ganivets de carn peix , pa i la cullera a la dreta junt amb el tovalló , a l'esquerra les forquilles també de carn i peix . Davant els plats i de forma horitzontal col·locarem els coberts de postres : cullera, forquilla i ganivet. També , d'aquesta manera col·locarem les copes i gots , començant per la dreta , de manera que puguem servir els vins i licors . I , una última cosa , sempre tindreu present que servireu per la dreta i retirareu els plats i gots o copes per l'esquerra .

A la fulla que ve podrem tractar d'alguna recepta interessant i ... bona .

M. P.

CARTA D'UN DRFE

Em raidero de que quan et vas posar malalta, no volies menjar res sol ament volies que hi agués silenci perquè poguessis dormir. Estaves al teu llit i et vaig venir a veure, els teus ulls s'havien enfonsat dins de la closca i els teus llavis inflats, la cara i les mans blanques com la neu, semblaves una estatua de marbre. Hi havia moments que no em podia fer callar quan jugava... però va passar els temps i en veure que no et posaves bona, les ganes de jugar em van passar. Només volia veure't. A vegades, quan dormies, dels teus llavis sec per la febre, sortia alguna paraula que no comprenia. El pare estava molt trist, no semblava el mateix; semblava una mòmia vivent. Algunes vegades quan tu li deies alguna cosa ell sonreia. Jo volia que et llevasses perquè tot fos igual que abans, però tu no podies...

I va arribar un dia, un dia en què el cel estava completament ennuvolat, se sentien trons i de tant t'entant es veia el reflex d'un llam tu caigueres en una son intensa; la son de la mort.. Li vaig preguntar al pare el que et passava, i em va dir que te n'havies anat a dormir al cel. I jo li vaig dir perquè no podies dormir ací, al teu llit. Ell em va dir que al cel tenien un llit per les persones que volien dormir sempre.

Mare, perquè t'en vas anar si t'estimàvem molt? Perquè no et quedaves amb nosaltres?

M'agradaria ser un petit ocell, saps perquè mare? per poder aixecar el vol i volar més lluny de les altes bromes, del blau del cel. El meu vol seria més alegre que el dels moixons i més lleuger que el dels avions, saps per què? perquè aneria a veure't a tu mare.

3////////////////////

CARTA OBERTA A "LA FEMOSA"

A mícs dirigents de "LA FEMOSA":

Sembla que quan va iniciar-se aquesta agrupació es tenia ganes de fer moltes coses, i amb pocs temps va crear-se el "QUADRE ESCENIC" i la colla sardanista "DOLÇ ESFORÇ" i es va mantenir un equip de futbol... Ara, però, sembla que la cosa s'ha estancat, no sol ament no s'ha creat res de nou sinó que el que ja s'havia creat sembla que es desfà per exemple: El "QUADRE ESCENIC" sembla més aviat una cosa provada que una secció de "LA FEMOSA" al servei del poble, el Grup "SARDANISTA SEMBLA SI ES DESFÀ O NO ES

I, ara i aquí, cal preguntar: Que fa la "FEMOSA"? la resposta és la següent: Compran llibres! Comprar llibres, que dit sigui de passada, em sembla un grandisbarat, perquè actualment no se'n llegeix, no vull dir que la gent agafi llibres; vull dir que aquest en la immensa majoria, mai no s'acaben. Només un curt nombre de socis aprofita els serveis de la biblioteca doncs bé pregunto, perquè tants diners esmerçats en llibres? No seria millor esmerçar aquests diners a fer altres activitats com xerrades, que també és cultura i se n'enteraria tothom sense tenir ganes de llegir?

D'excursions ja ni parlar-ne, perquè l'anar a la platja ja no pot dir-se excursió.

Hi ha socis que es donen de baixa i d'altres que ja n'estan cansats i sembla lògic que també marxin, perquè un que no llegeix ja no pot fer res més. I pregunto: No podria iniciar més activitats i potear més esbargiment a "LA FEMOSA"? apunto unes solucions:

I- Fer més teatre i disposar de totes les recaptacions per a organitzar cursets i concursos (de fotografia, dibuix, escacs...)

II- Fer xerrades i excursions ben sovint.

III- Que la junta procuri consultar-ho tot a la general i demanar-li el seu parer, ja que fins ara la junta no a comptat amb ella altres i això es un disbarat com una casa

atentament

- L'ocollot de les rialles

UNS PUNTS SOBRE L'ENSENYAMENT

L'educació té com a finalitat d'integrar els "xavals", nens i nenes, a la societat de la gent gran, feta amb tot lo que això implica.

Tots, com a membres de la societat formem una comunitat, vulguem o no vulguem. No hi cap rentar-se les mans, ja que deixa de ser una manera de destruir.

L'escola es un servei comunitari. ha de formar individus conscients d'allò que representa ésser membres de la societat, es a dir, de la comunitat.

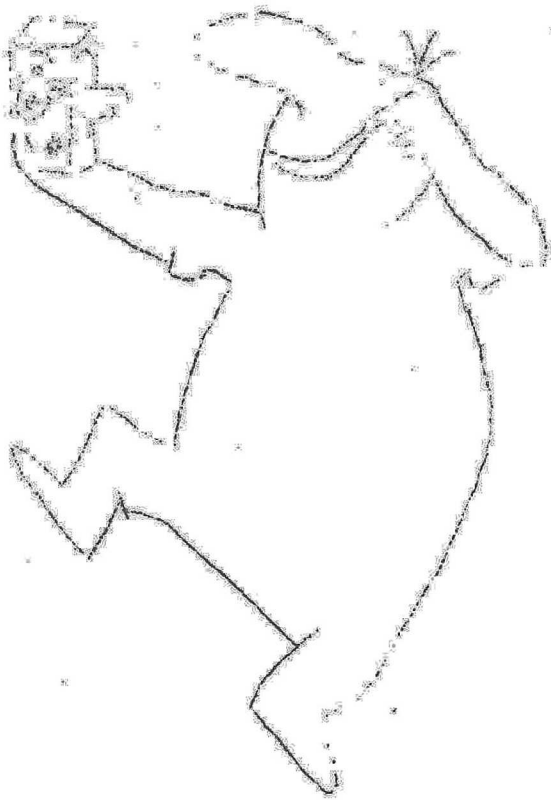
Els problemes del ensenyament son molts, complexos i greus.

El factor econòmic juga un paper important i per tant lligat amb ell hi ha el polític.

Els centres privats són forçosament cars. Els estatals estan en condicions menys favorables. Es excessiu el nombre d'alumnes pel professorat existent.

L'ensenyament no ha d'ésser mai classista. Ha d'ésser per a tots igual. No es un producte de luxe o el privilegi d'uns quants

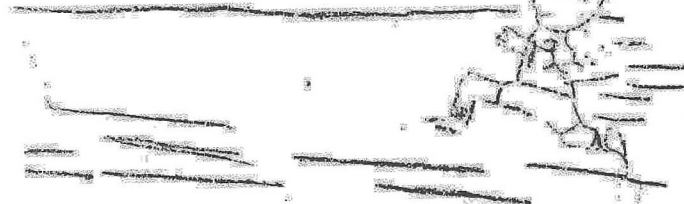
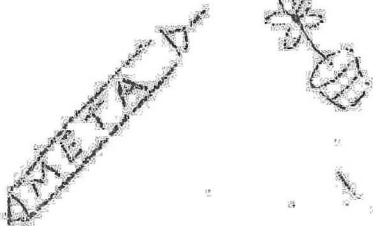
L'ensenyament és el gran mitjà de progrés, no solament cultural sinó acadèmic, encara que...

AUTO RETRAT

NO FUNCIONA

SENSE PARAULES

SENSE PARAULES

SENSE PARAULES

DIR I DEIXAR DIR

La revista SERRA D'OR llegim una frase de R. Sucranyes auditor de saglar al CONCILI VATICÀ II i membre del CONSILIUM DE LAICIS que ens han cridat fortament l'atenció és aquesta : Criticar, actualment, ja no fa l'efecte d'una infidelitat. Però, per a criticar cal estimar. I qui estima no es desenten, per a res, d'allò que critica i que, a despit de tot estima. Sí creiem sincerament que té tota la raó. No critiquem res pel plaer de criticar, ja que ens dol d'haver-ne de fer, però com que les coses que estimem no van com haurien d'anar, doncs no ens toca cap altre remei que fer sentir la nostra opinió, però no pel simple desig d'assenyalar a ningú, sinó pel desig d'assenyalar els errors perquè en l'esdevinidor siguin esmenats.

Estem massa acostumats a fer el que ens dóna la gana, i com que seguir fent el que ens passa pels nassos no volem acceptar la crítica d'aquell que ens diu que ens hem equivocat. Al cap i al fi allò que critica un tercer és tan seu com nostre i hem d'acceptar i reconèixer el dret que aquest té de fer valor la seva opinió, al cap i a la fi, potser (moltes vegades sense el potser) és ell qui té la raó. Amb tot això ens referim, esclar, a la nostra actuació pública. Decap manera a la privada.

Si tots entenem això, i, no ens irrita que ens critiquin, en cara que ens dolgui, i no trencuem mai el diàleg amb aquell que no veu les coses com nosaltres, i conseguirem actuar de l'única forma positiva per a aquelles coses que estimem i que per les quals treballem i ens desvetilem.

Estem massa acostumats a que ningú ens critiqui i per tot fem les coses pensant que els altres les han de trovar bé per força, i és aquí quan ens equivaquem. És aquí el gran error. Els altres callen i no per ganes de callar, i això ho sabem, sinó perquè totes unes estructures li ho pri ent, però si malgrat tot s'atreveixent a obrir la boca això ens irrita tant que no vacil·lem a titllar-lo poc menys que de "INDISCRETABLE"

Creiem, sincerament, que totes les nostres activitats públiques, les hem de realitzar pensant amb els altres, amb aquells que no pensent com nosaltres i que forçosament si la nostra actuació no és l'acordada, ens criticaran (encara que per raons obvies, avui no ho fagin

obertament) i quan aquesta crítica arribi a acceptar-la, sospesar-la i així en una propera actuació tindrem un punt de referència als gustos dels altres i podrem esmenar, si cal, les nostres resolucions.

Així mateix, quan els altres el qui al nostre gust, han actuat malament, ho hem de manifestar perquè ells sapiguin el pensar nostre i així, i no més així, arribarem a un punt acceptable de convivència que prou falta ens fa.

== == == == == == == ==
BALANÇ DE L'ÚTIMA FESTA MAJOR

També l'any passat per a aquestes dates publicàvem el balanç de la festa major, la primera festa major artesenca feta al mes de setembre. Assenyalàvem tot allò posatiu que s'havia fet i que a diferència de les festes majors d'agost, aquesta de setembre, havia estat tota una FESTA MAJOR. S'havia organitzat el primer campionat de tir al plat i també el primer concurs sardanista. També, però, assenyalàvem que hi havíem trobat a faltar algun acte dedicat a la "CULTURA", com podia ésser: xerrades, exposicions...

Enguany, tot i que no hi ha mancat res de l'any passat i que fins i tot s'ha fet un concurs de fotografia i una exhibició d'escacs, el balanç d'aquesta última festa major és molt més trist que el de cap altra festa artesenca. Si que és positiu tot el que s'ha fet, però és veritablement lamentable la manera de com s'ha fet. Entrem en detalls:

ELS DEFECTES

FALTA DE COORDINACIÓ: Aquest és segurament el defecte més gros, ja que ha fet possible que tots els actes fossin pobres i deslluïts quan no ignorats. Enumerem un per un tots els actes que van portar-se a cap durant els quatre dies i veurem de seguida els defectes: Primer dia a la tarda: a la mateixa hora partit de futbol i concert, prèviament no s'havia anunciat ni una cosa ni l'altra; la gent desorientada. Segon dia: pel de matí una demostració d'escacs entre un equip de Lloida i el d'Artesa, només ho sabien un grupet d'aficionats a aquest esport. A la tarda, un partit de futbol i el II Concurs Sardanista; la cosa era massa apretada tothom anà de bòlit. Tercer dia; el de matí unes demostracions esportives, no sé si per l'hora o perquè només s'hi presentà els quatre competidors que hi participaven. Ara bé, què hi hagué a la tarda del tercer dia? Ben al contrari dels dos dies anteriors, no hi hagué res, la cosa anà molt bé perquè així tothom va poder anar a visitar la "fira" de Lloida. Quart dia: pel de matí es van lliurar els premis

(CONTINUA EN UNA ALTRA PAGINA)

ASSENYALANT AMB EL DIT

En un poble relativament petit hi va ocórrer el següent:

Després de una gran misèria, va venir un temps de calma, jo més aviat diria de contemplació. El moviment juvenil d'aquell poble, va sentir, en la seva consciència, una veu que els deia que així no es podia viure, que s'havia de fer qualsovol cosa. I així es van reunir tots, precedits per aquell que s'havia fet sentir més la seva veu i van acordar fer activitats, en un poble on el jovent no sabia ni el que era.

Per fi, passat un temps, i sota la potestat d'una junta "central" recolzada per un centenar de socis, es van fer diferents activitats. Però a manera que avançava el temps, com que cada grup que feia alguna activitat es reunia particularment, els de cada colla es feien més units, de manera que, un jove, que abans només estava unit per l'avorriment, ara començava a separar-se del tot. Uns parlaven malament d'aquells i els altres parlaven malament d'aquells i tots parlaven malament de tots. Això es va veure reflectit en els dies de cada dia en què uns anaven per aquí i els altres per allà, i els diumenges al ball. Al cap del temps, hi havia part del jovent (el que formava un grup) que pel tracte es coneixia molt bé, però n'hi havia d'altres que es coneixien, per dir-ho d'alguna manera, només de vista.

I així, quan algun grup, que de les seves activitats podia traure'n beneficis als quals havia de lliurar a la Junta Central perquè aquesta en disposés d'acord amb tots, per a destinar-los per això o per allò, els dolia en l'ànima que d'allò que "havien guanyat ells" s'en beneficiessin uns altres (no veien que al cap i a la fi era benefici per a tots). Començaven a fer la cara llarga i a fer comentaris de poc cap. La Junta poc pacient va donar una mica de màniga llarga. I així el jovent va anar pujant sense conèixer-se, i aquella unió que es buscava sempre estava més lluny de trobar-la.

Alguna cosa sí que es va guanyar, que els joves fecin quelcom, que es preocupessin per alguna cosa, però potser el canvi de no fer res a fer molt va ésser massa gran per a un jovent no preparat. Això no ho nota gaire si algú té (que n'hi ha) una biga a l'ull. La culpa de tot això la varen tenir dues coses: Una, en fer els grups, que sempre són necessaris, no es va fer paral·lel a aquests d'altres activitats conjuntes entre el jovent. Això els hagués donat una coneixença entre ells i una preocupació comuna, i de tot allò que els sabia greu de donar, ho

haurien donat per a benefici de tots. No va ésser així, quina llàstima!
Llavors haurien estat un poble com "Yennecevejuna" perquè tots haurien
estat a una.

Una altra part de culpa la tenien aquells que a tot posen
traves, que tot ho volien una mentafya; que tot ho volien per ells.
D'aquests no n'hi havia gaires, estrictament, però n'hi havia i el més
cubiós és que tenien adeptes.

En fi, voleu saber com es va acabar la història del jovent
d'aquell poble? Doncs que cadascú se la pensi i a veure si l'endivina.
I ara podem afegir aquella frase bíblica: "QUI TINGUI ULLS PER AVEURE
QUE HI VEGI I EL QUI TINGUI ORELLES PER A ESCOLTAR QUE ESCOLTI.

F. Doménech

PARLEM DE SUPERSTICIONS ?

INTRODUCCIO

Una colla d'amics, quan surtíem de l'escola, cada dia ens
ajuntàvem i plerats anàvem a jugar a indis i blancs o bé simplement
a córrer. Un dels nostres entreteniments, com a pausa del joc, era fer
cabanos de canyes, caçotes que en diem Pasaltres, i per a proveir-les
de tot anàvem a recampar la beira pola camp i hi arplegàvem tots els
melons, patates o raïms que ens feien goig. després dins de la "caçota"
els guardàvem fins que la ganga els feia desaparèixer.

En una d'aquestes "caçotes" que teníem a prop del Canal Nou,
a l'era, el costat de la porta, hi vam fer una petita bassa i hi vam
posar peixos com que no hi havia més d'un pam d'aigua, tots es vaien
nedar perfectament quan se s'apagaven esta les pedres que feien cabana
posades expressament per això. Les hi pasàvem moltes estones veient com
els petits peixos badaven martinet i anabant de sota les pedres.

Un dia com de costum an gaudint d'estudi i ja amb els badalls
del banyar a la mà vam entrar cap a la "caçota" a veure els peixos. Vam
tenir una sorpresa en no veure-n'hi cap. Vam pensar que estarien tots
amagats sota les pedres i per a fer-los sortir hi vam posar les mans,
ens vam posar a alura contents perquè efectivament, tocàvem alguna cosa
bellugadisa i rubicada que ens vam pensar que eren els peixos, però,
no, era una serp d'una dos cames de l'argada que començava cap d'upte se'ls
havia menjats tots. Vam jurar que pegaria el seu crin, i així ens vam
emmar de tota una sèria d'agulles, punxons i pinces i ens vam posar a
martinetar, fins a canerances, la pobre hùstia. Cregut que les serps
tenien set vidre i per assegurar-nos que aquella no es menjaria cap més
peix, vam penjat-la amb un fil per la cua i vam encendre foc desota.

Per a venjar els peixos no en vam tenir prou amb aquella serp, sinó que aprofitan uns dies que al Canal no baixava aigua, vam començar a pescar serps i a torturar-les una i moltes vegades fins que, sense recordar-se de les seves set vides es morien.

Ara, estic segur que aquell odi nostre a les seps no era a causa dels peixos, sinó per una sèrie d'anècdotes poca-solta motivades per un pòsit de superstició, que en molts aspectes encara perdura, i que en nosaltres, jovenets de molta imaginació, ho creiem tot punt per randa.

I ara i ací s'escauria molt bé parlar de les serps, sense superstició i de les supersticions amb serps o no, ja que aquests són, potser, els animals protagonistes de més anècdotes supersticioses. Però com que ja no tenim més espai, ho deixarem per un altre dia.

A.C.

3//////////////////////3
BALANÇ DE L'ULTIMA FESTA MAJOR

(VE D'UNA PAGINA ANTERIOR)

els guanyadors del primer concurs de fotografia, un acte ensopit i gairebé ignorat, i per la tarda el II Concurs de Tir al Plat, val a dir que aquest va ésser l'acte més recixit de tota la Festa Major.

Calia que s'hagués fet un programa de Festa Major. Un programa bo i detallat, amb tots els actes inclosos i els seus horaris. La gent no sabia el que s'havia de fer ni el que s'estava fent en aquell moment, i si ho sabia, no sabia quan ni a on.

S'ha posat novament en evidència i d'una manera claríssima l'individualisme dels artesencs. Cada entitat que organitzava alguna cosa, només li importava aquella cosa i ningú ajudava ningú. Com que no hi havia o no funcionava una autèntica comisió de festes que controlés i coordinés tots els organitzadors, aquests van tirar cadascú pel seu cantó i els altres... ja s'arroglarant !!

Creiem que si un altre any no es posa remei als defectes d'enguany ja podem plegar, ja no ens cal fer "FESTA MAJOR"

FUTBOL EN BROMA

No fa pas gaires dies que esmorçant junt amb un grup de gent que parlaven de futbol, vaig sentir que un d'ells catalogava els seguidors de diferents equips d'una manera que, com que va fer-me molta gràcia, vaig pensar que valdria d'apuntar-la per reproduir-ho ací . És la següent :

Si és un bon catalá
del Barcelona será

Si no té mai cap consol
és que és de l'Espanyol

Si és un esportista novell
és seguidor del Sabadell

Si paga, aguanta i no diu res
aquest del Lleida deu ser

Si és un de molta paciència
aquest ho és del València

Si és molt "echado palante"
no falla és del Levante

Si és un catalá mal cabrit
segur que ho és del Madrid

I ara, pel nostre compte, hi afegim

El seguidor de l'Artesa
és tal com s'ha de ser
honrat, ple de noblesa
UN ESPORTISTA SENCER

Peró és clar, va com va
també li agrada de cridar

Si guanya, dóna salts a l'aire
sap comportar-se quan perd
(tot i que no li agrada pas gaire)
peró si és el Sucs o el Puigvert
la cosa te un altre caire
Hi ha crits per vendre i dormir
i, fins i tot, algun mastegot
peró quan s'está de mala sort
la cosa és pot perdonar

Per tot aixó bé podem dir
i que ningú ens ho vingui a discutir

que l'artesenç és de mena
esportista de primera
Di que sí

III or. CONCURS DE "LA FEMOSA" AMB PLENI

RESPOSTES CORRECTES DE CONCURS PASSAT :

- I a.--El "Tractat del Pirineus" va ésser signat l'any 1.659
- II a.--El mot Adhuc vol dir INCLUS
- III a.--El riu Muga desaigua al mar
- IV a.--Roderic Borja va ésser coronat Papa amb el nom d'ALEXANDRE VI
- V a.--Dins del terme d'Artesa hi ha 4 ponts per a anar a Gualó, són els següents: El Pont de Mutllieu al camí de Lloida, el Pont de Les Fonts al Camí Real o Carretera, el Pont del Molí al Camí de Terregrossa, i a més a més un pont particular a la finca del Mas de l'Eugenió.

PREGUNTES DEL IIIer. CONCURS :

- I a.--L'any 1.213, data de la batalla de Murat, significà per a Catalunya la fi del somni de poder dominar Occitània. Sabeu quin monarca català morí en l'anomenada batalla; Ramon Berenguer IV? Alfons el Cast? Pere I el Catòlic? Jaume I el Conqueridor? Pere II el Gran?
- II a.--Sabem que el joc que en castellà s'anomena "AJEDREZ" en català en diem "ESCACS", sabeu però com s'ha de dir "JAQUE MATE"; Jaque i mate, igual? Jaque i mat? Jac i mat? Escac i mate? Escac i mate?
- III a.--La comarca d'Olot és famosa pels seus volcans, però sabeu com s'anomenen; Empurdà? Gironès? Ripollès? Vallespir? Garrotxa?
- IV a.--A la Bíblia llegim aquestes paraules: "Beneïda tu, filla de Déu Altíssim, sobre totes les dones i Benoit sigui el Senyor Déu..." Sabeu a qui foren dirigides; a Raquel? a Rut? a Judit? a Ester a Maria?
- V a.--En quin any fou construïda l'Església d'Artesa; el 1.735? el 1.740? el 1.745? el 1.747? el 1.749?

REPERTIMENT DE PREMIS

E cap dels dos concursos anteriors no hi hagué ningú que ensertés totes les preguntes, per tan, i com ja vam dir, sortejàrem un llibre de la col·lecció "QUADERNS DE CULTURA" entre els que n'ensertaren més.

Al primer concurs, el llibre "FRUITS D'UNA NECESSITAT" el guanyà Pilar Badia i el segon, el llibre "EL BE NEGRE" fou pera M^a. Carme Besora.